

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa E. E.

przeciwko G. Sp. z o.o. w K.

o wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki i strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt XXI Pa 330/12,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania,

2. przyjmuje skargę kasacyjną strony pozwanej do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Warszawie, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 26 listopada 2012 r., XXI Pa 330/12, zmienił w punkcie I zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2010 r. w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej G. Spółki z o.o. w K. na rzecz powódki E. E. kwotę 226,28 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2006 r. oraz kwoty po 2.585 zł miesięcznie tytułem wynagrodzenia za okres od kwietnia 2006 r. do marca 2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 1), oddalił apelację strony pozwanej w

pozostałym zakresie (pkt 2), nakazał powódce E.E. zwrócić na rzecz strony pozwanej G. Spółki z o.o. w K. tytułem części spełnionego świadczenia kwotę 132.951,41 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając wniosek strony pozwanej w pozostałym zakresie (pkt 3) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu w instancji odwoławczej oraz przed Sądem Najwyższym (pkt 4).

Od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w Warszawie skargę kasacyjną wywiodły obie strony.

Powódka skargę kasacyjną oparła na podstawie naruszenia prawa procesowego, co miało wpływ na wynik sprawy, a to: 1) art. 158 § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieumieszczeniu w treści protokołu adnotacji o złożeniu przez pełnomocnika powódki pisma procesowego zawierającego wnioski dowodowe, skutkujące niemożnością ustosunkowania się sądu oraz stron do tychże wniosków, 2) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieodniesienie się sądu w wyroku do wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym adwokata A.C. z dnia 22 października 2012 r., którego to pisma nie ma w aktach sprawy, co skutkowało wydaniem wyroku przy jednoczesnej nieznajomości przez sąd zgłoszonych prawidłowo przez pełnomocnika powódki wniosków dowodowych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na jej oczywistą zasadność, ponieważ do akt sprawy przed wydaniem zaskarżonego wyroku nie trafiło wysłane wcześniej pismo procesowe pełnomocnika powódki z dnia 22 października 2012 r. wraz z wnioskami dowodowymi.

Powódka, wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 132.951,41 zł, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki strona pozwana wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź oddalenie skargi w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, LEX nr 1628899). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Należy przy tym zauważyć, że ustawodawca celowo wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (§ 2). Są to dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Choć bowiem dla obu tych elementów skargi kasacyjnej argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu

bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13, LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Sumując powyższe, oznacza to, że skarżący musi opisać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny oraz jego wzruszenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile do uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, aby jej podstawa była usprawiedliwiona, o tyle do jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571 i orzeczenia tam powołane oraz postanowienie z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117).

W rozpoznawanej sprawie powódka nie wykazała istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ nie jest wystraszające, co zaznaczone zostało w rozważaniach dokonanych powyżej, lakoniczne stwierdzenie, że „skarga jest oczywiście uzasadniona poprzez fakt wydania rozstrzygnięcia przez Sąd drugiej instancji w dniu 26 listopada 2012 r., w sytuacji, gdy do akt postępowania nie trafiło wcześniej pismo procesowe wraz

załącznikami przesłane za pośrednictwem poczty wraz z dowodem jego nadania pełnomocnikowi strony pozwanej”. Skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 266/13, LEX nr 1646095).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.